

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

21 stycznia | Nr. 2 | Rok 1932.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 55 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 512-61, tel. Administracji Min. Sk. 512-29.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

T R E Ś Ć:

33.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 grudnia 1931 r.

w sprawie zniesienia oraz zmiany granic niektórych powiatów na obszarze województwa krakowskiego.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 9 stycznia 1932 r. Nr. 1, poz. 3).

34.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 grudnia 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 9 stycznia 1932 r. Nr. 1, poz. 4).

35.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1931 r.

w sprawie ustalenia detalicznych cen sprzedażnych butelkowanego spirytusu o mocy 90° na cele lecznicze i domowe.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 9 stycznia 1932 r. Nr. 1, poz. 5).

36.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1931 r.

o przechowywaniu akt w urzędach administracji publicznej.

§ 1.

Ustala się załączone do niniejszej uchwały przepisy o przechowywaniu akt w urzędach administracji rządowej.

Przepisy mają charakter ramowy.

§ 2.

Wykonanie niniejszej uchwały oraz rozciągnięcie wymienionych przepisów na inne urzędy, instytucje i zakłady administracji publicznej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom, każdemu we właściwym zakresie działania.

§ 3.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *A. Prystor.*

(Monitor Polski z dn. 4 stycznia 1932 r. Nr. 2, poz. 3).

PRZEPISY
o przechowywaniu akt w urzędach administracji rządowej.

§ 1.

Podział akt na kategorje.

Akta urzędów administracji rządowej dzielą się — ze względu na potrzebę trwałego lub czasowego przechowywania — na dwie kategorje:

kategorja A — akta o znaczeniu trwałem i kategorja B—akta o znaczeniu czasowem.

Zaliczenie akt do jednej lub drugiej kategorji odbywa się przy wydzialaniu akt ze składnicy (§ 7).

§ 2.

Określenie akt kategorji A i B.

Do kategorji A należą akta, posiadające trwałe znaczenie dla interesu i historji Państwa, jakoteż administracji publicznej, dla praw obywateli oraz dla badań naukowych.

Do tej kategorji należą też wszelkie dowody, dotyczące wydzielania akt i przeznaczenia akt wydzielonych.

Władze naczelne, uwzględniając charakter i znaczenie akt poszczeglnych instancyj, określą bliżej, w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, jakie akta urzędów podległych mają być traktowane jako akta kategorji A.

Do kategorji B należą akta, których nie zaliczono do kategorji A.

Dokumenty, będące własnością prywatną a wyłączone z akt kategorji B (§ 7 p. d), traktuje się jak akta kategorji A, z tem jednak, że na żądanie zainteresowanych stron powinny być im zwrócone; zwrotowi na żądanie podlegają również dokumenty, będące własnością prywatną, a znajdujące się w aktach kategorji A.

§ 3.

Czas przechowywania akt w urzędzie.

Przechowywanie w urzędzie akt załatwionych trwa z reguły 10 lat. Może ono być krótsze lub dłuższe, zależnie od potrzeb danego działu służby i od znaczenia akt, jakoteż ogólnych warunków przechowywania, nie powinno jednak w zasadzie być krótsze, niż 2 lata i dłuższe niż 35 lat.

Właściwe władze naczelne lub upoważnione przez nie władze podległe ustalą bliżej okresy przechowywania akt w urzędach.

§ 4.

Miejsca przechowywania akt.

Dopóki akta są niezbędne do pracy bieżącej poszczególnych komórek organizacyjnych, przechowuje się je w tych komórkach.

Akta załatwione a niepotrzebne do pracy bieżącej przechowuje się w składnicy akt danego urzędu. W instytucjach wojskowych składnica akt nosi nazwę: skład akt.

Po wydzieleniu ze składnicy (§ 7) akta kategorji A przekazuje się na stałe przechowywanie do archiwum państwowego, akta zaś kategorji B niszczy się.

§ 5.

Składnica akt.

Składnica akt jest wspólna dla wszystkich działów urzędu i stanowi część składową kancelarji. Wyjątki od tej zasady w wypadkach istotnej potrzeby ustalą właściwe władze przełożone.

Składnica akt może być także wspólna dla większej ilości urzędów, zarówno mających siedzibę w tej samej miejscowości, jak i w pobliskich miejscowościach i zarówno należących do tego samego działu, jak do różnych działów zarządu państwowego. Utworzenie i prowadzenie wspólnej składnicy akt zależy od decyzji władzy przełożonej, o ile chodzi o urzędy tego samego działu, względnie od porozumienia zainteresowanych władz przełożonych, o ile chodzi o urzędy różnych działów zarządu państwowego.

Składnica akt powinna być urządzona w osobnem pomieszczeniu, należycie zabezpieczonem od wilgoci, ognia i włamania.

Akta układa się systematycznie w porządku wykazu akt (§ 4 przepisów kancelaryjnych dla urzędów administracji rządowej („Monitor Polski" Nr. 196, poz. 273), a w nim chronologicznie.

§ 6.

Prowadzenie ewidencji akt w składnicy.

Do prowadzenia ewidencji akt w składnicy służą:

a) egzemplarze wykazu akt, na których notuje się dane, dotyczące akt przechowywanych w składnicy, jak: daty przyjęcia akt do składnicy, okresy czasu, jakie obejmują, kategorje, do których je zaliczono, daty przekazania do archiwum lub do zniszczenia i t. p.;

b) spisy akt, używane pomocniczo przy postępowaniu z aktami kategorji A, wydzielonemi ze składnicy (§ 7); spisy te powinny ujmować akta grupami przedmiotowemi (teczkami); w razie potrzeby należy w obrębie grup wyszczególnić akta pojedyńczych spraw;

c) karty wypożyczenia akt, używane przy wypożyczaniu akt tak wewnątrz, jak i na zewnątrz urzędu.

Na wypożyczenie akt innemu urzędowi zezwala kierownik urzędu lub upoważniony przez niego urzędnik.

§ 7.

Wydzielanie akt.

Wydzielanie akt jest to grupa czynności, dokonywanych w składnicy akt okresowo, a mających na celu:

a) zaliczenie akt do właściwej kategorji — A lub B;

b) pozostawienie w składnicy na dalszy okres czasu akt kategorji A i B, wiążących się jeszcze z pracą bieżącą urzędów;

c) przekazanie do właściwego archiwum na dalsze przechowywanie akt kategorji A, niewiążących się z pracą bieżącą;

d) zniszczenie akt kategorji B, po wyłączeniu z nich dokumentów, stanowiących własność prywatną (§ 2 ust. 5).

Sposób i okresy wydzielania akt w urzędach ustalają właściwe władze, w zasadzie naczelne.

Wydzielania akt dokonywa urzędnik, prowadzący składnicę akt, w porozumieniu z przedstawicielem tego działu pracy, którego akta wydziela się.

§ 8.

Postępowanie z wnioskami dotyczącemi akt wydzielonych.

Kierownik urzędu rozpatruje wnioski powzięte przy wydzielaniu akt, poczem zawiadamia właściwe archiwum o zamierzeniach co do przekazania akt kategorji A do archiwum oraz co do zniszczenia akt kategorji B.

W zawiadomieniu tem należy podać, tak dla kategorji A, jak dla kategorji B, niezbędne dane orjentacyjne, jako to: określenie grup akt (działów pracy), okresy czasu, jakie obejmują, ilość (teczek, tomów, ksiąg) i t. p.

Jeżeli w ciągu 2 miesięcy dane archiwum nie podniesie żadnych zastrzeżeń bądźto co do przejęcia akt kategorji A, bądźto co do zniszczenia akt kategorji B, odnośne zamierzenia urzędu podlegają wykonaniu.

Instancja przełożona może sobie zastrzec przedstawienie jej do zatwierdzenia wniosków urzędu, dotyczących akt wydzielonych.

§ 9.

Przekazywanie akt kategorji A do archiwum.

Władze naczelne w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ustalą właściwe archiwa, do których akta mają być przekazywane.

Akta przeznaczone do archiwum winny być uporządkowane według systemu, jaki był przyjęty przy układaniu ich w urzędzie; do przesyłki winien być dołączony spis akt (§ 6 p. b), względnie przy aktach, które były układane systemem liczb kolejnych, odnośne zapiski kancelaryjne (Dziennik, rejestr i t. p.).

Koszty przekazania akt do archiwum ponosi urząd przekazujący.

§ 10.

Niszczenie akt kategorji B.

Akta kategorji B, przeznaczone do zniszczenia sprzedaje się do przerobienia na masę papierową.

Sposób postępowania przy sprzedawaniu akt oraz przeznaczenie uzyskiwanych ze sprzedaży kwot określą władze naczelne w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 11.

Wizytacja składnic akt przez organa służby archiwalnej.

Organa państwowej służby archiwalnej mają prawo na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydanego w porozumieniu z właściwą władzą naczelną, zaznajamiania się na miejscu ze sposobem prowadzenia składnic akt pod względem technicznym i z warunkami przechowywania akt.

Poczynione spostrzeżenia winny być podane do wiadomości kierowników odnośnych urzędów.

§ 12.

Przechowywanie akt tajnych i poufnych.

Przepisy niniejsze mają zastosowanie również do akt tajnych i poufnych z następującemi ograniczeniami:

a) akta tajne przechowuje się oddzielnie od jawnych pod specjalnem zabezpieczeniem i w zasadzie centralnie dla całego urzędu;

b) wydzielania akt tajnych dokonywa urzędnik upoważniony przez kierownika urzędu; wydzielający zasięga w razie potrzeby opinji kierownika komórki organizacyjnej, której akta dotyczą;

c) akt tajnych kategorji B nie wolno sprzedawać, lecz należy je niszczyć przez spalenie, spisując protokół z wyszczególnieniem akt spalonych;

d) wgląd organów służby archiwalnej w w przechowywanie akt tajnych może mieć miejsce tylko za zgodą kierownika danego urzędu, niezależnie od upoważnienia, określonego w § 11 ustęp 1;

e) sposób przechowywania akt poufnych regulują władze naczelne we własnym zakresie.

37.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 grudnia 1931 r.

w sprawie zniesienia ekspozytury starostwa sokalskiego w Bełzie w powiecie sokalskim, województwie lwowskiem.

(Patrz Monitor Polski z dn. 4 stycznia 1932 r. Nr. 2, poz. 4).

38.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1931 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zaświadczeń eksportowych, uprawniających do otrzymania zwrotu cła przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

(Patrz Monitor Polski z dn. 30 grudnia 1931 r. Nr. 299, poz. 395).

39.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1932 r.

w sprawie sprzedaży solanki na poprawę paszy dla bydła.

Na podstawie §§ 4 p. 2 lit. b i 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 1043), oraz w myśl § 51 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 686) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zezwoleń na nabywanie ze źródeł solnych solanki na poprawę paszy dla bydła udziela gminom, na ich prośby, właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych na warunkach następujących:

a) Gmina uprawniona do nabywania solanki obowiązana jest wybudować na własny koszt nad źródłem solnem, wskazanem w zezwoleniu, trwały szyb, nadający się do urzędowego zamknięcia, oraz dostarczyć stosownych zamków z kluczami do zamykania szybu, opału, przyborów kancelaryjnych, ocechowanych naczyń, tudzież przyrządów niezbędnych do czerpania i wydawania solanki.

Nad szybem ma być wystawiony budynek, w porze zimowej ogrzewany, który ma służyć jako strażnica i kancelarja dla urzędników kontroli skarbowej, przeznaczonych do sprzedaży solanki.

b) Do ochrony urzadzeń i źródła solnego gmina utrzymywać będzie własnym kosztem stróża, który ma się stosować do wskazówek i poleceń organów kontroli skarbowej Na żądanie kontroli skarbowej gmina zmieni stróża w ciągu oznaczonego terminu.

c) W razie, gdyby kilku gminom zezwolono na nabywanie solanki z tego samego źródła, powinny gminy te porozumieć się co do ponoszenia kosztów związanych z instalacją urządzeń źródła i ich konserwacją.

d) Szyb nad źródłem solnem będzie stale pozostawał pod zamknięciem urzędowem. Nadzór nad całością i bezpieczeństwem urządzeń szybu należy do gminy względnie gmin, których kosztem urządzenia te wykonano i które ponoszą całkowite ryzyko z tego tytułu.

e) Solankę mogą nabywać tylko mieszkańcy uprawnionych gmin, posiadający bydło. W celu ustalenia ilości bydła u poszczególnych mieszkańców naczelnik gminy sporządzi wykaz stanu bydła w dwóch egzemplarzach według wzoru załącznika Nr. 1 i przedłoży go właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej. Inspektor kontroli skarbowej, stwierdziwszy zgodność obydwóch egzemplarzy wykazu, obliczy ilość przypadającej dla każdego mieszkańca solanki, a po zatwierdzeniu zwróci jeden egzemplarz naczelnikowi gminy, zaś drugi egzemplarz prześle urzędnikowi kontroli skarbowej, przeznaczonemu do sprzedaży solanki. Urzędnik ten wpisywać będzie do wykazu stanu bydła ilości wydanej każdorazowo solanki.

Wykaz stanu bydła w uprawnionej do nabywania solanki gminie ma naczelnik gminy przedkładać inspektorowi kontroli skarbowej corocznie w pierwszej połowie grudnia każdego roku.

O zaszłych zmianach w stanie bydła winien naczelnik gminy donieść przy najbliższem wydawaniu solanki urzędnikowi kontroli skarbowej, przeznaczonemu do sprzedaży solanki, celem sprostowania odnośnych wykazów.

Nabytej solanki nie wolno używać do innych celów, niż na poprawę paszy dla bydła. W szczególności nie wolno solanki używać do przyprawy potraw, ani do wygotowywania soli tak do użytku własnego, jakoteż na handel. Nabywcom solanki nie wolno nadto odstępować jej, ani za opłata, ani bezpłatnie, innym osobom, nawet członkom tej samej gminy, uprawnionym do nabywania solanki.

g) Gdyby gmina względnie gminy któregokolwiek z powyższych warunków nie dopełniły, urząd skarbowy awcyz i monopolów państwowych cofnie udzielone zezwolenie.

§ 2.

Zezwolenia będą wydawane bezterminowo z prawem odwołania w kadym czasie. W zezwoleniu będzie podane źródło solne, z którego solanka będzie mogła być nabywana, cena solanki oraz normy jej zużycia. Nie mogą być wydawane pozwolenia na nabywanie solanki ze źródeł, dostarczających solanki do warzelni państwowych oraz ze źródeł, znajdujacych się na terenach należących do tych warzelni.

§ 3.

Cenę solanki na poprawę paszy dla bydła ustala się, jak następuje:

a) za 100 litrów solanki o zawartości soli do 10% . . . 30 groszy
b) za 100 litrów solanki o zawartości soli do 20% . . . 60 „
c) za 100 litrów solanki o zawartości soli do 30% i wyżej . . 80 „

§ 4.

Urzędnik kontroli skarbowej, przeznaczony do sprzedaży solanki, przyjmuje bezpośrednio wpłaty za solankę.

Cenę uiszcza pobierający solankę przy nabywaniu do rąk urzędnika kontroli skarbowej, od którego otrzymuje pokwitowanie.

§ 5.

Urzędnik kontroli skarbowej, przeznaczony do sprzedaży solanki, obowiązany jest prowadzić:

1) kwitarjusze według wzoru załącznik Nr. 3 dla wpłat za solankę. Kwitarjusze prowadzi się przez kalkę podwójnie chemicznym ołówkiem; pierwszy egzemplarz pokwitowania wręcza się płatnikowi, drugi zaś' pozostaje w kwitarjuszu,
2) wykazy wpływów ze sprzedaży solanki według wzoru załącznik Nr. 4.

Pokwitowania powinny być ponumerowane, a ilość pokwitowań zawartych w zeszytach kwitarjuszy powinna być potwierdzona przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych. Zepsute lub niezdatne do użytku pokwitowania należy przekreślić i pozostawić w kwitarjuszu.

§ 6.

W końcu dnia urzędnik kontroli skarbowej sporządza na odwrotnej stronie drugiego egzemplarza ostatniego wydanego pokwitowania zestawienie pobranych kwot, a ogólną sumę wpisuje do wykazu wpływów (§ 5 p. 2).

§ 7.

Wpływy ze sprzedaży solanki mają być wpłacane na rachunek bieżący Biura Sprzedaży Soli, otwarty w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu. W tym celu należy wypełnić skarbowy (zielony) blankiet nadawczy (konto czekowe Nr. 30400) i na jego podstawie całą gotówkę uzyskaną w danym dniu ze sprzedaży solanki wpłacić w najbliższym urzędzie pocztowym.

Wpłatę należy uskutecznić w ciągu 24 godzin, lub w pierwszy dzień poświąteczny, a dowód wpłaty (potwierdzenie dla wpłacającego) dołączyć do wykazu wpływów.

Kwitarjusze i wykazy wpływów wraz z załącznikami powinien urzędnik kontroli skarbowej przechowywać w sposób zabezpieczający je przed zniszczeniem i zaginięciem.

§ 8.

Urzędnikowi kontroli skarbowej, przeznaczonemu do sprzedaży solanki, nie wolno dokonywać jakichkolwiek wypłat z wpływów osiągniętych za sprzedaną solankę.

§ 9.

W końcu okresu budżetowego sporządza urzędnik kontroli skarbowej w wykazie wpływów ogólne zestawienie wpływów ze sprzedaży solanki w odnośnym okresie budżetowym i przesyła je wraz ze wszystkiemi kwitarjuszami i dowodami wpłat w drodze służbowej do Izby Skarbowej celem przeprowadzenia cenzury.

§ 10.

Inspektor kontroli skarbowej obowiązany jest przynajmniej raz na kwartał przeprowadzić lustrację czynności urzędników kontroli skarbowej, związanych ze sprzedażą solanki.

§ 11.

Solanka na poprawę paszy dla bydła będzie wydawana w dniach i godzinach wyznaczonych przez Inspektora kontroli skarbowej w porozumieniu z naczelnikami uprawnionych gmin, conajmniej jednak raz na miesiąc.

§ 12.

Wydawanie solanki następuje według norm ustalonych w załączniku Nr. 2.

W wyjątkowych wypadkach, jak np. w razie klęsk elementarnych, może Izba Skarbowa, na podstawie potwierdzenia właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, zezwolić na podwyższenie ustalonych w załączniku Nr. 2 norm o 50% na okres najwyżej jednego roku.

§ 13.

Inspektor kontroli skarbowej dokonywać będzie badania zawartości soli w źródle solnem przynajmniej raz na kwartał za pomocą solomierza przy temperaturze 15° C. badanej solanki. Badanie odbywa się w obecności naczelnika gminy, względnie jego zastępcy. Kilka uprawnionych do nabywania solanki gmin może delegować wspólnego zastępcę.

O dokonanem badaniu solanki sporządza się protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden przechowuje inspektor kontroli skarbowej, drugi zaś doręcza naczelnikowi gminy, w obrębie której znajduje się badane źródło solne.

§ 14.

Jeżeli badanie zawartości soli w solance wykaże, że zawartość soli zmieniła się w porównaniu z pierwotną wysokością nie więcej niż o 3%, to dotychczasowy wymiar norm i cena pozostają bez zmiany. W razie stwierdzenia zmiany zawartości soli w solance ponad 3% pierwotnej wysokości, należy odpowiednio zmienić wymiar norm i ewentualnie cenę solanki.

§ 15.

Kontrola skarbowa ma sprawdzać stan ilościowy bydła każdej gminy, uprawnionej do nabywania solanki. Na żądanie kontroli skarbowej obowiązani są nabywcy solanki okazać nabyte, a niezużyte jeszcze ilości solanki.

§ 16.

Nadużycia z solanką ulegają ukaraniu wedle postanowień ustawy karnej skarbowej. Niezależnie od tego może właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych pozbawić winnego nadużyć prawa nabywania solanki.

Minister Skarbu:
(—) *Jan Piłsudski.*

Załącznik (wzór) Nr. 1.

Gmina ....

Powiat ....

Źródło solne ....

Zawartość soli w solance .... %

W Y K A Z
stanu bydła oraz ilości przypadającej i wydanej solanki.

Imię i nazwisko posiadacza bydła	Ilość sztuk bydła						Przypadająca ilość solanki miesięcznie w/g. tabeli wzór Nr. 2 w litrach	Ilość wydanej solanki w miesiącach												U W A G I
	byki	woły, krowy	jałownik	owce, kozy	świnie	konie		styczeń	luty	marzec	kwiecień	maj	czerwiec	lipiec	sierpień	wrzesień	październik	listopad	grudzień	

Załącznik Nr. 2.

T A B E L A
ilości solanki, przypadających miesięcznie w litrach dla poszczególnych gatunków bydła wedle zawartości soli.

Zawartość soli w solance w %	Miesięczna ilość solanki na sztukę					
	byki	woły i krowy	jałownik	owce kozy	świnie	konie
	w l i t r a c h					
1	240	120	60	15	30	60
2	120	60	30	7.5	15	30
3	80	40	20	5	10	20
4	60	30	15	4	7.5	15
5	48	24	12	3	6	12
6	40	20	10	2.5	5	10
7	34.5	17	8.5	2	4.5	8.5
8	30	15	7.5	2	4	7.5
9	27	13.5	7	1.5	3.5	7
10	24	12	6	1.5	3	6
11	22	11	5.5	1.5	2.5	5.5
12	20	10	5	1.5	2.5	5
13	18.5	9	4.5	1	2	4.5
14	17	8.5	4.5	1	2	4.5
15	16	8	4	1	2	4
16	15	7.5	4	1	2	4
17	14	7	3.5	1	2	3.5
18	13.5	7	3.5	1	2	3.5
19	12.5	6.5	3	1	1.5	3
20	12	6	3	1	1.5	3
21	11.5	6	3	0.5	1.5	3
22	11	5.5	3	0.5	1.5	2.5
23	10.5	5.5	3	0.5	1.5	2.5
24	10	5	2.5	0.5	1.5	2.5
25	9.5	5	2.5	0.5	1	2.5
26	9	4.5	2.5	0.5	1	2.5
27	9	4.5	2.5	0.5	1	2
28	8.5	4.5	2	0.5	1	2
29	8	4	2	0.5	1	2
30	8	4	2	0.5	1	2
31	7.5	4	2	0.5	1	2
32	7.5	4	2	0.5	1	2

Załącznik (wzór) Nr. 3.

POKWITOWANIE Nr. ....

za sprzedaną solankę.

P. (nazwisko i imię) ....

....

adres ....

.... wpłacił

za .... litrów solanki

.... zł .... gr ....

.... (słownie złotych) ....

.... dn. .... 193..... r.

Podpis urzędnika

Załącznik (wzór) Nr. 4.

W Y K A Z

wpływów ze sprzedaży solanki.

Nr. bieżący	Data	Nr. pokwitowań od..... do.....	Kwota		Wpłacono do PKO.			Uwagi
			zł	gr	dnia	kwota		
						zł	gr	

40.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1931 r.

L. D. V. 5256/4/31

w sprawie przedłużenia na rok 1932 okólnika w sprawie świadectw przemysłowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na mocy art. 94 oraz 121 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) Ministerstwo Skarbu przedłuża na rok 1932 ważność okólnika z dn. 3 grudnia 1930 r. L. D. V. 11406/4 w przedmiocie nabywania świadectw przemysłowych przez Syndykat Emigracyjny dla Centrali w Warszawie, oddziałów i agentur prowincjonalnych.

O powyższem należy zawiadomić władze skarbowe I instancji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Koszko.*

Załącznik do poz. 40.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 11406/4.

Warszawa, dnia 3 grudnia 1930 r.

Do
Izby Skarbowej Grodzkiej
w Warszawie.

Ministerstwo Skarbu na mocy art. 94 w związku z art. 121 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zezwala Syndykatowi Emigracyjnemu na prowadzenie w r. 1931:

1) Biura Centralnego w Warszawie dla zarządzania całą organizacją i rozrachunku z Towarzystwami Okrętowemi na podstawie świadectwa przemysłowego II kategorji handlowej,

2) Odziałów w Warszawie i na prowincji, działalność których ograniczać się będzie do udzielania wychodźcom informacyj, pomocy i opieki oraz pośredniczenia w sprzedaży kart okrętowych z inkasowaniem pieniędzy za te karty — na podstawie świadectw przemysłowych III kategorji handlowej,

3) Agentur prowincjonalnych, mających na celu tylko udzielanie informacyj, bez prawa pobierania żadnych opłat od wychodźców, ani dokonywanie jakichkolwiek tranzakcyj pieniężnych — bez obowiązku nabywania świadectw przemysłowych.

O powyższej decyzji należy zawiadomić władze podatkowe I instancji oraz Syndykat Emigracyjny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 11406/4.

Warszawa, dnia 3 grudnia 1930 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach —

udziela się do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Koszko.*

41.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 grudnia 1931 r.

L. D. V. 16796/I/31

w sprawie wyjaśnienia do rozporządzenia o sposobie badania ksiąg gospodarczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Celem uniknięcia niewłaściwej interpretacji rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia

28 lipca b. r. o sposobie badania ksiąg gospodarczych w gospodarstwach wiejskich dla celów ustalenia podstaw wymiaru podatku dochodowego dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych) — (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 22, poz. 335) — wyjaśnia się co następuje:

Do § 3.

Przepis § 3 powołanego rozporządzenia normuje jedynie **sposób badania ksiąg i rachunków przedsiębiorstw,** związanych z gospodarstwem wiejskiem. Nie ustanawia on zatem żadnych norm prawnych pod względem formy i sposobu prowadzenia tych ksiąg, tembardziej, że obroty przedsiębiorstw przemysłu rolnego i leśnego mogą być księgowane nie tylko w odrębnych księgach, prowadzonych wyłącznie dla danego przemysłu, lecz również ogólnie w księgach, prowadzonych dla całego gospodarstwa łącznie z zakładami przemysłowemi, dla których w tym wypadku wystarczą odrębne konta.

Mieć przytem należy na uwadze, że żadna ustawa nie normuje formalnej strony prowadzenia ksiąg gospodarczych; ponadto w myśl ustawy o podatku dochodowym przy wymiarze podatku nie można również pominąć zapisków płatnika (niekompletnych ksiąg), o ile nie zostanie stwierdzona ich nierzetelność lub niewiarygodność, wobec czego usterki formalne w prowadzeniu ksiąg gospodarczych oraz ksiąg handlowych (niepoświadczenie i nieoparafowanie ksiąg, niekompletne księgi), mimo wymagań kodeksu handlowego przy księgach handlowych, nie pozbawiają same przez się mocy dowodowej tych ksiąg przy wymiarze podatku dochodowego.

Do § 4 p. 3.

Przez obroty niegotówkowe należy rozumieć obroty kredytowe zwykłe i wekslowe.

Do § 4 p. 4.

W przepisie § 4 p. 4 rozporządzenia jest mowa o przychodzie i rozchodzie wyłącznie produktów i przetworów własnych.

Do § 4 p. 6.

Przychód i rozchód drzewa i innych materjałów opałowych, zakupionych w niewielkich ilościach, wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, może nie być księgowany.

Do § 4 p. 10.

Koszty utrzymania administracji zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 24 maja 1929 r. L. D. V. 6924/1 *) mogą być objęte wykazami względnie kontowemi księgami płacy, przewidzianemi rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323) oraz rozporządzeniem wykonawczem z dnia 10 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 909).

Natomiast uposażenie robotników (ordynarjuszy i płatnych dziennie) o ile ono nie przekracza minimum wolnego od opodatkowania podatkiem dochodowym (2.500 zł.) może być wykazane na ogólnem koncie uposażeń.

Mając na względzie przytoczone wyżej zastrzeżenie oraz biorąc pod uwagę niskie stosunkowo zarobki robotników, zatrudnionych w gospodarstwach wiejskich, sądzić można, że w większości wypadków nie zajdzie potrzeba prowadzenia indywidualnej kontroli uposażeń robotniczych.

Do § 4 p. 11.

Przepis ten ma na celu podział poniesionych przez gospodarstwo wydatków na utrzymanie służby stałej i robotników, płatnych dziennie na koszty, podlegające w myśl przepisów ustawy potrąceniu z przychodów oraz na wydatki niepotrącalne.

W razie nieprowadzenia kontroli czynności, przewidzianej w § 4 p. 11 wysokość poniesionych przez gospodarstwo wydatków na cele nie związane z gospodarstwem, a zatem podlegające doliczeniu do dochodu, ustala się w trybie § 7 wymienionego rozporządzenia.

Do § 5 p. 1.

Nie należy z reguły kwestjonować wiarogodności przedstawionych przez płatników ksiąg gospodarczych w wypadku nie uwzględnienia w spisie inwentarza majątkowego wartości ziemi i drzewostanów, gdyż pominięcie tych aktywów w inwentarzu, nie wpływa na wysokość dochodu, podlegającego opodatkowaniu.

Do § 5 p. 2.

Wartość posiewów również może być pominięta w inwentarzu, o ile nie zachodzą warunki, przewidziane w tym paragrafie. Należy przytem mieć na uwadze, że zwiększenie obszaru uprawy następuje zwykle kosztem zmniejszenia odłogów lub nieużytków.

Do § 6.

Przepis § 6 ma zastosowanie do tych gospodarstw i zakładów przemysłu rolnego i leśnego, w których pasza, odpadki i produkty uboczne stanowią stały przedmiot zakupu lub sprzedaży.

Sporadyczne wypadki zakupu lub sprzedaży nie powodują obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej tych artykułów.

Do § 11.

Jeżeli księgi prowadzone systemem pojedyńczym, odpowiadają wymaganiom § 4 i 5 rozporządzenia i prowadzone są z memorjałem obrotów kredytowych, rachunkiem dłużników i wierzycieli, rachunkiem akceptów i rachunkiem weksli, a nadto obejmują zestawienia obrotów według poszczególnych działów, jak to ma miejsce przy stosowaniu systemu podwójnego, wówczas księgi te mogą być sprawdzane i porównywane w sposób przewidziany w § 11 Lit. A bez obowiązku dostarczania władzy wy-

---

*) Patrz załącznik.

miarowej dowodów, wymienionych w § 11 lit. B.

Równocześnie zwraca się uwagę, że rozporządzenie z dn. 28 lipca 1931 r. zawiera przedewszystkiem wskazania co do **sposobu badania ksiąg gospodarczych** bez względu na to, jak w rzeczywistości księgi te są prowadzone. Wskazania zawarte w rozporządzeniu w sprawie **sposobu prowadzenia tych ksiąg** mają na celu ułatwienie płatnikom prowadzenia księgowości rolnej w sposób najbardziej nadający się do prawidłowego ustalenia dochodu. Jeżeli jednak płatnik nie dostosuje się do wskazań, zawartych w rozporządzeniu co do sposobu prowadzenia księgowości rolnej, to okoliczność ta w żadnym wypadku nie może być podstawą pominięcia jego ksiąg i zapisków przy wymiarze podatku dochodowego, gdyż księgi te i zapiski mogą być pominięte jedynie w razie stwierdzenia nierzetelności względnie niewiarogodności zapisów. Powyższe należy mieć na uwadze zwłaszcza w pierwszym okresie po ogłoszeniu rozporządzenia, kiedy płatnicy nie mieli jeszcze możności dostosowania księgowości rolnej do wskazań, zawartych w rozporządzeniu.

Zarazem Ministerstwo Skarbu prostuje mylnie powołaną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 22 z roku 1931, poz. 335 w § 3 rozporządzenia o sposobie badania ksiąg gospodarczych — datę rozporządzenia Ministra Skarbu o zakresie czynności buchalterów skarbowych i sposobie przeprowadzenia rewizji ksiąg dla celów podatkowych, mianowicie — zamiast „19 grudnia 1927 r." winno być „18 grudnia 1927 r." i zamiast „Dz. U. M. S. Nr. 4, poz. 40" winno być „Dz. U. M. S. Nr. 1, poz. 2".

Zarządzenie niniejsze należy podać do wiadomości podległych Izbie Urzędów Skarbowych.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Załącznik do poz. 41.

MINISTERSTWO SKARBU.
L. D. V. 6924/1.

Warszawa, dn. 24 maja 1929 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na mocy rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych i robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323 i 324) oraz rozporządzeń wykonawczych z dnia 8 listopada oraz 10 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 847 i Nr. 102, poz. 909) obowiązani są pracodawcy do prowadzenia dla celów ustaw socjalnych m. i. wykazów płacy pracowników umysłowych oraz ksiąg płacy wzgl. wykazów wypłat robotniczych.

Powyższe wykazy i księgi płacy wzgl. wykazy wypłat robotniczych zawierają wszelkie dane, niezbędne władzom skarbowym dla wykonywania nadzoru nad spełnieniem przez służbodawców potrącania podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń na najemną pracę oraz sprawdzania prawidłowości dokonanych potrąceń z tytułu podatku dochodowego.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu zarządza, by władze i organa skarbowe nie żądały od pracodawców prowadzenia odrębnych wykazów potrąceń względnie odpisów list płacy specjalnie dla celów podatku dochodowego, pobieranego w myśl przepisów Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym (art. 112 ust. drugi ustawy), o ile pracodawcy ci prowadzić będą wspomniane wykazy i księgi płacy względnie wykazy wypłat robotniczych w sposób, przewidziany w wymienionych na wstępie rozporządzeniach.

Zarządzenie niniejsze, jako dotyczące jedynie sposobu prowadzenia tych wykazów i ksiąg, nie zwalnia pracodawców od ciążącego na nich, w myśl powołanego art. 112 ustawy obowiązku przedkładania w ustawowym terminie odpisów wykazów i ksiąg płacy właściwym władzom (organom) skarbowym.

Treść niniejszego zarządzenia należy podać do wiadomości władz podatkowych I instacji.

(—) **W. Koszko,**
Dyrektor Departamentu.

42.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 31 grudnia 1931 r.

Nr. D. IV/6841/1/31

w sprawie postępowania przy odprawie celnej przesyłek pocztowych z darami.

Do
Dyrekcji Ceł w Warszawie, Lwowie, Poznaniu, Mysłowicach i Gdańsku.

Uchyla się ustęp pierwszy punktu 7 okólnika z dnia 15 lutego 1927 r. L. DC. 789/II/27 (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 7, poz. 87 — Zbiór przepisów celnych t. I, str. 205/206—) i w związku z tem zwalnia się urzędy celne, odprawiające przesyłki z darami w większej ilości, od obowiązku prowadzenia alfabetycznego skorowidza, stwierdzającego, kto i jak często otrzymuje dary bez cła.

Inne postanowienia powołanego na wstępie okólnika utrzymuje się w mocy.

O powyższem należy zawiadomić podległe urzędy celne.

Kierownik Departamentu:
(—) **W. Fabierkiewicz.**

43

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dn. 31 grudnia 1931 r.

L. D. VII. 4378/1/31

w sprawie zakresu działania kas urzędów skarbowych.

Do
wszystkich izb skarbowych (z wyjątkiem Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z zarządzeniem Pana Ministra Skarbu z 21 grudnia 1931 r. (Dzien. Urzęd. Min.

Sk. Nr. 36, poz. 520), którem z ważnością od dnia 1 stycznia 1932 r. zaszeregowano kasy urzędów skarbowych (opłat stemplowych) do typu A., względnie do typu B. — Ministerstwo Skarbu ustala zakres działania poszczególnych kas w następujący sposób:

I. Zaszeregowane do typu A. kasy urzędów skarbowych w Augustowie, Baranowiczach, Będzinie, Białej (województwo krakowskie), Białej Podl., I na miasto Białystok, Bielsku Podl., na miasto Bielsko, Biłgoraju, Bóbrce, Bochni, Bohorodczanach, Borszczowie, Brasławiu, Brodnicy, Brodach, na miasto Brześć n/B., Brzesku, Brzezinach, Brzeżanach, Brzozowie, Buczaczu, Busku, I na miasto Bydgoszcz, Chełmie Lub., Chełmnie, Chodzieży, Chojnicach, Chrzanowie, Cieszynie, Czarnkowie, I na miasto Częstochowę, Czortkowie, Dąbrowie, Dobromilu, Dolinie, Drohiczynie, I w Drohobyczu, Dubnie, Działdowie, Garwolinie, Gdyni, Głębokiem, Gniewie, Gnieźnie, Gorlicach, Gostyniu, Grajewie, Gródku Jagiel., na miasto Grodno, Grodzisku Wlkp., na miasto Grudziądz, Grybowie, Horochowie, Horodence, Hrubieszowie, Inowrocławiu, Janowie Lub., Janowie Podl., Jarocinie, Jarosławiu, Jaśle, Jaworowie, Jędrzejowie, na miasto Kalisz, Kałuszu, Kamieniu-Koszyrskim, Kamionce Strum., Kartuzach, I w Katowicach, Kępnie, Kielcach, Kobryniu, Kolbuszowej, Kolnie, Kole, Kołomyi, Koninie, Końskich, Kopyczyńcach, Kościanie, Kościerzynie, Kosowie, Kosowie Poleskim, Kostopolu, Kowlu, Kozienicach, Koźminie, I w Krakowie, Krasnymstawie, I w Królewskiej Hucie, Krośnie, Krotoszynie, Krzemieńcu, Lesznie, Lidzie, Limanowej, Lesku, Lubaczowie, Lubartowie, I na miasto Lublin, Lublińcu, Lubomli, I we Lwowie, Łańcucie, Łasku, Łęczycy, I w Łodzi, Łomży, na miasto Łuck, Łukowie, Łunińcu, Makowie (województwo krakowskie), Miechowie, Międzychodzie, Mielcu, Mołodecznie, Mogilnie, Mościskach, Myślenicach, Mysłowicach, Nadwórnej, Nieświeżu, Nisku, Nowem Mieście, Nowogródku, Nowym Sączu, Nowym Targu, Nowym Tomyślu, Obornikach, Odolanowie, Olkuszu, Opatowie, Opocznie, Ostrołęce, Ostrowie Maz., Ostrowie Wlkp., Ostrzeszowie, Oświęcimie, Oszmianie, Pilźnie, Pinczowie, Pińsku, na miasto Piotrków, Pleszewie, Podhajcach, Postawach, I w Poznaniu, Prużanach, I w Przemyślu, Przemyślanach, Przeworsku, Pszczynie, Pucku, Puławach, na miasto Radom, Radomsku, Radziechowie, Radzyniu, Rawie Ruskiej, Rawiczu, Rohatynie, Ropczycach, I na miasto Równe, Rudkach, Rybniku, Rzeszowie, Samborze, Sandomierzu, Sanoku, Sarnach, Sępolnie, Siedlcach, Siemianowicach, Sieradzu, Skałacie, Skolem, Słonimie, Słupcy, Śmiglu, Śniatynie, Sokalu, Sokółce, Sokołowie Podl., Sosnowcu, Śremie, Środzie, I w Stanisławowie, Starogardzie, Starym-Samborze, Stolinie, Stołpcach, Stryju, Strzelnie, Strzyżowie, Suwałkach, Święcianach, Świeciu, Świętochłowicach, Szamotułach, Szczuczynie, Szubinie, Tarnobrzegu, Tarnopolu, Tarnowie, Tarnowskich Górach, Tczewie, Tłumaczu, Tomaszowie Lub., na miasto Toruń, Trembowli, Tucholi, Turku, Turce, Wąbrzeźnie, Wadowicach, Wągrowcu, I w Warszawie, Węgrowie, Wejherowie, Wieliczce, Wieluniu, Wierzbniku, Wilejce, I w Wilnie, Włodawie, Włodzimierzu Włoszczowie, Wolsztynie, Wołkowysku, Wołożynie, Wrześni, Wyżysku, Wysokiem Mazowieckiem, Zaleszczykach, Zamościu, Zawierciu, Zbarażu, Zborowie, Zdołbunowie, Złoczowie, Żninie, Żółkwi, Żydaczowie i Żywcu przejmują czynności dotychczas istniejących w tychże miejscowościach kas skarbowych, a w odniesieniu do Warszawy — Kasy Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, jako kasy poborowo-płatnicze dla wszystkich władz i urzędów państwowych, związków samorządowych i innych korporacyj prawa publicznego i wykonywać będą wszelkie czynności, przewidziane w ustępie D § 51 rozporządzenia Ministra Skarbu z 13.VIII. 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) o organizacji i zakresie działania izb i urzędów skarbowych z tym wyjątkiem, że kasy urzędów skarbowych: I na miasto Bydgoszcz, I w Katowicach, I w Krakowie, I na miasto Lublin, I we Lwowie, I w Łodzi, I w Poznaniu, I w Warszawie i I w Wilnie nie będą wykonywać czynności rachunkowych i kasowych w dziale opłat stemplowych i danin pokrewnych (podatku spadkowego i od darowizn), wymierzanych przez urzędy opłat stemplowych, ustanowione w tych miejscowościach, ani też nie będą zaopatrywać w znaczki wartościowe dystrybutorów, ustanowionych w tychże miejscowościach.

II. Zaszeregowane do typu B. kasy urzędów skarbowych: na powiat toruński w Chełmży, w Dąbrowie Górniczej, Wodzisławiu, oraz kasy Ekspozytur urzędów skarbowych: w Pabjanicach, Tomaszowie Maz. i Zduńskiej Woli— jako kasy poborowo-płatnicze w odniesieniu do terytorjalnie właściwych urzędów państwowych i związków komunalnych, wykonywać będą czynności przewidziane w ustępie D § 51 rozporządzenia Ministra Skarbu z 13.VIII. 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613), z wyjątkiem obrotów za pośrednictwem Banku Polskiego.

III. Zaszeregowane do typu B. kasy urzędów opłat stemplowych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Łodzi, Warszawie i Wilnie wykonywać będą czynności rachunkowe i kasowe, przewidziane w ustępie D § 51 rozporządzenia Ministra Skarbu z 13.VIII. 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) jedynie w zakresie opłat stemplowych i danin pokrewnych, wymierzanych przez urzędy opłat stemplowych w tychże miejscowościach.

Nadto kasy te zaopatrują w znaczki wartościowe dystrybutorów i poszczególnych nabywców.

IV. Zaszeregowane do typu B. kasy urzędów skarbowych: II na miasto Białystok, na powiat białostocki w Białymstoku, na powiat bielski (województwo śląskie) w Bielsku, na powiat brzeski w Brześciu n/B., II na miasto Bydgoszcz, II na miasto Częstochowę, II w Droho-

byczu, na powiat grodzieński w Grodnie, na powiat grudziądzki w Grudziądzu, na powiat kaliski w Kaliszu, II w Katowicach, III w Katowicach, II w Krakowie, III w Krakowie, II w Królewskiej Hucie, II na miasto Lublin, na powiat lubelski w Lublinie, II we Lwowie, II w Łodzi, VI w Łodzi, IX w Łodzi, XI w Łodzi, na powiat łucki w Łucku, na powiat piotrkowski w Piotrkowie, II w Poznaniu, III w Poznaniu, IV w Poznaniu, na powiat poznański w Poznaniu, II w Przemyślu, na powiat radomski w Radomiu, II na miasto Równe, II w Stanisławowie, II w Warszawie, III w Warszawie, V w Warszawie, VII w Warszawie, VIII w Warszawie, X w Warszawie, XI w Warszawie, XIV w Warszawie, XIX w Warszawie, XXI w Warszawie, XXIII w Warszawie, XXVII w Warszawie, XXIX w Warszawie, XXX w Warszawie, XXXII w Warszawie, XXXIII w Warszawie, II w Wilnie, III w Wilnie, na powiat wileńsko-trocki w Wilnie, kasy urzędów opłat stemplowych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Łodzi, Warszawie i Wilnie wykonywać będą czynności rachunkowo-kasowe, przewidziane w ustępie D § 51 rozporządzenia z 13.VIII. 1931 (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) w odniesieniu do podatków bezpośrednich, jak również do opłat stemplowych i danin pokrewnych, o ile wymiar tych opłat i danin pokrewnych dokonywany jest przez urząd skarbowy, w którego skład wchodzi kasa.

Nadto kasy te zaopatrywać będą w znaczki wartościowe poszczególnych nabywców, a kasy: II urzędu skarbowego na miasto Bydgoszcz, II urzędu skarbowego na miasto Lublin i IV urzędu skarbowego na miasto Poznań zaopatrywać będą w znaczki wartościowe dystrybutorów.

Z wyliczonych wyżej kas typu B. — kasy niżej wymienione spełniać będą nadto czynności rachunkowe i kasowe w dziale podatków bezpośrednich, względnie w dziale opłat stemplowych i danin pokrewnych w odniesieniu do niżej podanych urzędów skarbowych względnie urzędów opłat stemplowych, a mianowicie:

1) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Bydgoszcz w odniesieniu do Urzędu Skarbowego na powiat bydgoski w Bydgoszczy,

2) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Częstochowę w odniesieniu do Urzędu Skarbowego na powiat częstochowski w Częstochowie,

3) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Kraków — w odniesieniu do Urzędu Skarbowego na powiat krakowski w Krakowie,

4) Kasa II Urzędu Skarbowego we Lwowie w odniesieniu do Urzędów Skarbowych: III, IV, V, VI, VII i VIII we Lwowie oraz Urzędu Skarbowego na powiat lwowski we Lwowie,

5) Kasa II Urzędu Skarbowego w Łodzi— w odniesieniu do Urzędów Skarbowych: III, IV, V, VII, VIII i X w Łodzi oraz Urzędu Skarbowego na powiat łódzki w Łodzi,

6) Kasa XI Urzędu Skarbowego w Łodzi w odniesieniu do XII Urzędu Skarbowego w Łodzi,

7) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Równe w odniesieniu do Urzędu Skarbowego na powiat rówieński w Równem,

8) Kasa II Urzędu Skarbowego w Warszawie, — w odniesieniu do XXII Urzędu Skarbowego w Warszawie,

9) Kasa III Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do IV Urzędu Skarbowego w Warszawie,

10) Kasa V Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do VI i IX Urzędu Skarbowego w Warszawie,

11) Kasa VII Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XXXI Urzędu Skarbowego w Warszawie,

12) Kasa VIII Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XV Urzędu Skarbowego w Warszawie,

13) Kasa XI Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XII i XIII Urzędu Skarbowego w Warszawie,

14) Kasa XIV Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XVI, XVII i XVIII Urzędu Skarbowego w Warszawie,

15) Kasa XIX Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XX Urzędu Skarbowego w Warszawie,

16) Kasa XXI Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XXV i XXXIV Urzędu Skarbowego w Warszawie,

17) Kasa XXIII Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XXVI Urzędu Skarbowego w Warszawie,

18) Kasa XXVII Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XXVIII Urzędu Skarbowego w Warszawie,

19) Kasa XXIX Urzędu Skarbowego w Warszawie w odniesieniu do XXIV Urzędu Skarbowego w Warszawie,

20) Kasa II Urzędu Skarbowego w Wilnie w odniesieniu do IV Urzędu Skarbowego w Wilnie,

21) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Bydgoszcz w odniesieniu do Urzędu Opłat Stemplowych w Bydgoszczy,

22) Kasa II Urzędu Skarbowego na miasto Lublin w odniesieniu do Urzędu Opłat Stemplowych w Lublinie,

23) Kasa IV Urzędu Skarbowego w Poznaniu w odniesieniu do Urzędu Opłat Stemplowych w Poznaniu.

Konta czekowe otwarte w Pocztowej Kasie Oszczędności dla dotychczasowych kas skarbowych, a w odniesieniu do Warszawy dla Kasy Skarbowej Grodzkiej w Warszawie z niezmienioną numeracją, stanowić będą konta czekowe dla kas typu A. urzędów skarbowych, a konta otwarte dla dotychczasowych kas pomocniczych w Chełmży, Dąbrowie Górniczej, Wodzisławiu, w Pabjanicach, Tomaszowie i Zduńskiej Woli stanowić będą konta czekowe

dla kas typu B. urzędów skarbowych względnie Ekspozytur urzędów skarbowych w tychże miejscowościach. Dla wszystkich pozostałych kas typu B. urzędów skarbowych i kas urzędów opłat stemplowych, jakoteż dla urzędów skarbowych i dla urzędów opłat stemplowych, nie mających własnych kas, otwarte będą w Pocztowej Kasie Oszczędności osobne konta czekowe. Obroty na kontach czekowych urzędów skarbowych i urzędów opłat stemplowych przeprowadzać będą w swych rachunkach te kasy typu B. urzędów skarbowych, którym przekazane są czynności rachunkowe i kasowe tychże urzędów skarbowych, względnie urzędów opłat stemplowych (IV. 1—23) i do tychże kas Pocztowa Kasa Oszczędności przesyłać będzie wyciągi kontowe urzędów skarbowych i urzędów opłat stemplowych, nie posiadających własnych kas. Saldo z poszczególnych kont czekowych przelewać będzie Pocztowa Kasa Oszczędności codziennie automatycznie na konto czekowe 30.400 Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

Ze swych kont czekowych przelewać będą kasy typu B. dodatki komunalne na konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności uprawnionych związków komunalnych, wobec czego wydatki tych kas z wyjątkiem kas wymienionych pod II. będą bardzo nieznaczne i jedynie sporadyczne, przeto kasy te pobraną gotówkę będą wpłacać codziennie na swoje konto czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności.

Stosownie do faktycznej potrzeby ustalą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) maksymalne zapasy kasowe dla kas typu B.

Ze względu na zmianę odnośnie do zaopatrywania dystrybutorów w znaczki wartościowe i obowiązek drobnej sprzedaży znaczków wartościowych przez wszystkie kasy typu A. i B. ustalą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) maksymalne zapasy w znaczkach wartościowych dla poszczególnych kas.

Wykazy ustalonych zapasów kasowych tak w gotówce, jak i w znaczkach wartościowych przedłożą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do Ministerstwa Skarbu.

(—) Nowak,
Kierownik Departamentu.

44.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 stycznia 1932 r.

L. D. V. 4891/2

w sprawie ulg z tytułu nowowzniesionych budowli dla członków spółdzielni.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że ulgi z art. 25 ustęp drugi p. b) ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346), z art. 33 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. o ulgach podatkowych dla nowowzniesionych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508)— mają zastosowanie także do osób, które za pośrednictwem spółdzielni mieszkaniowych lub budowlano-mieszkaniowych budują domy mieszkalne.

U tego rodzaju osób podlegają potrąceniu od dochodu kwoty wpłacone na poczet kosztów budowy domu, stwierdzone zaświadczeniem zarządu odnośnej spółdzielni.

Sprzeczne z powyższem zarządzenia poprzednie uchyla się.

Podsekretarz Stanu:
(—) Wł. Zawadzki.

45.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 stycznia 1932 r.

L. D. V. 376/4/32

w sprawie przedłużenia terminu wykupienia świadectw przemysłowych na r. 1932 przez przedsiębiorstwa nowopociągnięte do obowiązku podatkowego w myśl ustawy z dn. 19 grudnia 1931 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich urzędów skarbowych.

W myśl art. 31, 32 i 34 ustawy z dn. 19 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 881) zostały pociągnięte z dniem 1 stycznia 1932 r. do obowiązku wykupienia świadectw przemysłowych następujące przedsiębiorstwa, dotychczas obowiązkowi temu niepodlegające:

1) Samoistne przedsiębiorstwa robót i dostaw na sumę do 2.000 zł,
2) hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 4 pokojów,
3) przedsiębiorstwa, zaliczone do rozdziału XIX części II lit. c taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, a zatrudniające bądź samego właściciela przedsiębiorstwa, bądź też właściciela i jednego pracownika, względnie członka rodziny.

Ponieważ ustawa z dn. 19 grudnia 1931 r. została ogłoszona w dn. 31 grudnia 1931 r., wy-

mienione wyżej przedsiębiorstwa nie były w możności wykupić świadectwa przemysłowe na r. 1932 w terminie, określonym w art. 30 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Z tych względów Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 122 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym odracza do **końca lutego 1932 r.** termin do nabywania świadectw przemysłowych na r. 1932 przez wyżej wymienione przedsiębiorstwa.

O niniejszem zarządzeniu należy zawiadomić zainteresowanych płatników w drodze zamieszczenia odpowiednich komunikatów w prasie miejscowej.

Podsekretarz Stanu:
(—) Wł. Zawadzki.

46.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU
w porozumieniu z ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 22 grudnia 1931 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1931 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy o uiszczaniu niektórych zaległych podatków w naturze na cele bezpośredniej pomocy bezrobotnym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dn. 9.I. 1932 r. Nr. 1, poz. 6).

47.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 23 grudnia 1931 roku
o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)— ustalam na miesiąc styczeń 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
w z. **(—) Wł. Zawadzki,**
Podsekretarz Stanu.

(Monitor Polski z dn. 31.XII. 1931 r. Nr. 300, poz. 396).

48.

OBWIESZCZENIE URZĘDU POŻYCZEK PAŃSTWOWYCH

z dnia 4 stycznia 1932 r.,

zawierające numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 2 stycznia 1932 r.

Urząd Pożyczek Państwowych podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 2 stycznia 1932 r.

12.000 dol.

0969307

3.000 dol.

1405354 0459794

1.000 dol.

1035420	0384144	0355893
0122506	1440507	0461719
—	0784723	—

500 dol.

0738166	0833924	1198462	1191719	1038722
0963685	0934636	0755578	1205129	0745747

100 dol.

0573351	1443516	1125595	0756779	0304453
0882326	0580299	0828432	0027142	1170056
1495287	0948837	0722795	1356980	1148925
1297271	0272278	0757272	1239834	0042596
0092050	1485179	0383169	0165111	0235278
1376837	0035458	1381829	1227596	0854451
0737659	1054420	0696254	1496345	0347906
1196509	1477093	1321519	0213544	1195008
1226150	0334845	0676556	1028663	0649301
0191410	0549242	0607274	0333308	0913077
1179282	0391514	1382313	0349198	1187678
0729073	0588450	0569834	0454195	0594359
0511931	1219710	1394185	1268498	0450301
0817155	0643214	0049132	0597870	1245944
0289885	1267398	0375875	0436057	0465597

Kierownik Urzędu Pożyczek Państwowych:
(—) Dr. Bielak.

49.

WYKŁADNIA
Ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

333 (art. 130). W myśl art. 130 u. o. s. pismo, stwierdzające umowę o wspólność majątkową małżeńską, podlega opłacie w wysokości

1% od wartości poddanego wspólności majątku **po potrąceniu długów**, majątek ten obciążających.

Celem zastosowania przytoczonego przepisu należy przez „długi" rozumieć również zobowiązania do świadczeń **perjodycznych**, istniejące w dniu zawarcia umowy o wspólność majątkową, a opierające się na tytule prawnym, który powstał przed zawarciem owej umowy. Teza ta ma więc zastosowanie np. w przypadku, podanym w wykładni Nr. 214 tj. w razie zawarcia umowy o wspólność majątkową małżeńską bezpośrednio po zawarciu umowy, na mocy której ktoś narzeczonemu lub narzeczonej darował nieruchomość, jeżeli darujący zastrzegł dla siebie dożywotnie świadczenia perjodyczne (alimenty).

W przypadku, wymienionym przykładowo w ustępie poprzednim, obliczenie wartości zobowiązania perjodycznego (celem ustalenia wysokości długów, które w myśl art. 130 mają być potrącone) następuje według zasad art. 10 u. o. s., a nie mają zastosowania odnośne zasady, tyczące się podatku od darowizn. Jak już bowiem Ministerstwo Skarbu wyjaśniło w wykładni Nr. 214, objęte tym samym dokumentem: umowa darowizny i umowa o wspólność majątkową małżeńską są to dwie umowy zupełnie odrębne, złączone w sposób bardzo luźny przez napisanie na tym samym papierze, wobec czego niema mowy o jakiemkolwiek wzajemnem oddziaływaniu na siebie tych dwóch umów w zakresie wymiaru danin publicznych (L. D. V. 6514/6/31).

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że została zagubiona pieczęć urzędowa do laku z godłem państwowem pośrodku i następującym skrótem napisu w otoku: Izba Skarbowa Łódzka Kontroler Akc. i Mon. Państw. Nr. 18.

Warszawa, dnia 2 stycznia 1932 r.

Naczelnik Wydziału:
(—) **Węgrzynowski.**